

на нѣкои си на грифове (орли), които сж описани и въ тая приказница, но това лѣтание са приписва на другъ приказничень херой, т. е. на Соломона. Още по-нататакъ, въ тоя сжщи сборникъ отъ тоя сжщи 14-и или 15-и вѣкъ, който е сжхраниль „Словото о полку Игоревѣ“, е сжществоваль още единъ интересень чрезъ своята рѣдкость византийски хероически романъ, който е найдень въ другъ по-новъ русски списокъ. Тоя романъ е *Девгеніево дѣяніе* („Дѣяніе прежнихъ временъ и храбрыхъ человекъ, о дерзости и о храбрости и о бодрости прекраснаго Девгенія“), който така сжщо безъ никакво сжмнѣніе е принадлежалъ на старата бжлгарска литература. Сичкото сждържание на тоя романъ показва, че той непременно е билъ преведень: дѣйствующите лица и сжбитията принадлежатъ на грццката земя; едно отъ главните основания на повѣстята е противоположността на грццката земя съ сарацинската или съ аравийската; хероите са биятъ за вѣра, и т. н.; а сичкото това са примѣнява доста явно камъ византийските сжбития изъ времето на кржстовите походи. Разказътъ са отличава съ сжвжршено епически тонъ, така щото и южно-славянската редакция го предава сжвсѣмъ живо. Види са, че чрезъ бжлгарското посрѣдничество въ православно-черковната писменность сж са появили и други произвѣдения отъ срѣдне-вѣковите повѣсти, като напимѣрь, извѣстната история на *Варлаама* и *Иосафа*, т. е. знамѣнитата легенда, която е била распространена и въ литературата на западна Европа (ржкопись отъ 15-то столѣтие), и *Стефанитъ* и *Ихнилатъ*, т. е. знамѣнитата въ срѣдните вѣкове приказнична и